

EL PROFESSOR MISTERI

Asseguda al seu lloc habitual a la cafeteria de l'internat, l'Olga pensava en els fets ocorreguts durant els passats tres dies. Mentre remenava el cafè amb llet que acabava de demanar, rumiava què fer en relació a la carta misteriosa, escrita a màquina, que algú havia passat per sota la porta de la seva habitació la nit anterior...

...

Des que va arribar al nou internat feia uns mesos, el professor d'història, el Sr. Williams, no li havia inspirat gaire confiança, a l'Olga. Sovint, quan se'l creuava pels llargs i intricats passadissos del recinte, un calfred recorria el seu cos com un llampec, i deixava en ella una sensació semblant a la posterior a un malson.

El Sr. Williams no era un professor que destaqués particularment pel seu comportament a les classes (en realitat passava força desapercbut), però tots els alumnes el coneixien. Això es devia a què ningú sabia amb seguretat cap dada del seu passat abans de ser professor. Els rumors sobre la seva vida circulaven contínuament pel centre, alguns d'ells certament desbaratats, i això el feia més misteriós. El fet que es negués rotundament a contestar una sola pregunta sobre el seu passat feia volar la imaginació de més d'un alumne.

Potser era allò el que provocava aquell estrany calfred a l'Olga: l'halo de misteri que sempre envoltava el professor, deixant rere seua preguntes sense resposta. A més, una barba poblada però pulcrament retallada cobria parcialment el seu rostre, i feia la sensació que la utilitzava per amagar-se.

Tot i la falta d'informació sobre la vida del professor, fins aquell moment ell mai havia fet res que fes a l'Olga pensar que les seves sospites estaven justificades. Fins aquell moment. No en tenia cap prova sòlida, però tot i així, estava segura que el Sr. Williams estava relacionat amb la desaparició i possible assassinat d'una noia de l'internat. Les seves sospites van aparèixer quan el professor va faltar a totes les seves classes dels últims dos dies sense

justificació, just després de la desaparició de la noia. Sabia que això no era suficient motiu per jutjar-lo, però no aconseguia treure's la idea del cap.

Blanca Pérez. Així es deia la noia. Havia desaparegut deixant rere seu només un bassal de sang, no suficientment gran perquè la policia pogués determinar si havia pogut causar la seva mort.

A més de la preocupació que provocava a l'internat el cas de la noia desapareguda, l'Olga estava preocupada per quelcom que havia estat passant les dues nits anteriors. De sobte, entre les dues i les quatre de la matinada, escoltava unes passes creuar el passadís on es trobava la seva habitació. Això era un fet inusual, ja que les normes de l'internat obligaven els alumnes a romandre a la seva habitació des de les nou del vespre. L'Olga creia que aquestes passes pertanyien al professor, però aquest cop no era una sospita injustificada; havia escoltat anteriorment el so que feien les sabates del professor quan caminava...

Dos dies després de l'estanya desaparició, un substitut va aparèixer a les classes d'història. El Sr. Williams havia demanat una setmana de baixa per, segons ell, anar a cuidar la seva mare malalta al poble on va néixer. Això va fer saltar les alarmes de l'Olga immediatament, i no va poder evitar ficar-hi els nassos i buscar proves que confirmessin les seves sospites., ara que ell no hi era.

Tan aviat com va poder després que acabessin les classes aquell dia, es va colar al despatx del Sr. Williams, sense saber realment què buscava. Després de buscar per les estanteries sense gaire èxit, va començar a obrir els calaixos del vell escriptori de fusta del professor, situat al mig de l'habitació, i es va quedar petrificada en trobar-hi una vella fotografia. Va amagar la fotografia entre les pàgines d'un del seus llibres de text, i va sortir del despatx el més ràpid que va poder.

Un cop a la seva habitació, s'havia quedat mirant la fotografia a les seves mans, sense creure el que veia. En aquesta es podia reconèixer un professor Williams visiblement més jove, amb una noieta agafada del braç. Tots dos somreien. Si la noia de la fotografia hagués sigut qualsevol altre, potser

l'Olga hagués deixat córrer el seu joc de detectius. Què significava tot allò? De què coneixia al Sr. Williams, la seva mare?

Aquella mateixa nit, amb la fotografia ben guardada sota clau, l'Olga s'havia quedat profundament adormida al seu llit, sense posar-se ni tan sols e pijama. Eren les tres de la matinada quan un soroll la va despertar. Encara una mica adormida i confosa, va escoltar de nou unes passes a través del passadís, però aquest cop va ser diferent de la resta. Aquest cop les passes es van aturar en arribar a la seva porta. El cor de l'Olga es va accelerar.

Després d'uns minuts, que a l'Olga li van semblar eterns, va veure una nota aparèixer per sota la seva porta. Tot seguit, va sentir unes passes allunyar-se.

En aquella nota es podia llegir en lletra molt petita:

“ Tens preguntes, i jo respostes” : Després d'aquesta senzilla frase, només hi havia una adreça. L' adreça era d'una de les habitacions del motel que es trobava dos carrers més avall.

...

L'Olga mirava la nota fixament. El cafè ja estava fred, així que en va demanar un altre. Era molt aviat, i pensava escapar-se de l'internat i fer una petita visita al motel de la carta. Després de veure a un Sr. Williams tan jove i la seva mare en aquella fotografia, records borrosos havien passat pel seu cap. L'Olga havia conegut anteriorment el professor.

Ara ja sabia per què el professor li provocava aquella desconfiança, segurament per alguna cosa que havia fet en el passat, quan el va conèixer per primer cop. Però ella era una noia que buscava respostes, i no es conformaria només amb el que ja sabia. Ara ja no estava segura tan sols ni de conèixer la seva pròpia mare. El sentiment de ràbia que això li provocava, que la seva mare li hagués amagat fets del seu passat, va fer que decidís finalment escapar-se i agafar un taxi en direcció al motel.

En arribar al motel, un calfred recorregué el cos de l'Olga: la mateixa sensació que li produïa el professor. Era un motel molt vell i mal cuidat. Es notava que els propietaris no s'havien preocupat per ell des de feia segles. L'Olga no s'hagués allotjat mai en un motel així, on sabia la classe de gent que es trobaria.

Es va apropar a la recepció i va preguntar la ubicació de l'habitació 301. Mentre es dirigia a l'habitació, amb una sensació de malestar a l'estómac, es preguntava si no s'havia precipitat en marxar de l'internat per anar a un lloc com aquell, sense saber exactament què es trobaria rere la porta.

Va dubtar uns segons abans de picar a la porta fermament. Immediatament va sentir com uns passos, iguals que els de les nits anteriors, s'apropaven cap a la porta...